Nežinau, kiek laiko šitaip guliu. Kambaryje nėra langų. Drėgna. Tamsoje burzgia ventiliatorius. Už durų tylu, tad spėju, kad vis dar naktis. Įjungiu šviesą. Laikrodis rodo keturias. Ryto. Ant sienos ropoja riebus tarakonas. Svarstau, ar jis ropšis į mano lovą, ar ne? Turbūt priklausys nuo to, ar tai jis, ar ji. Jei jis… cha! Įsimylės mane ir manoji indiška metamorfozė pasireikš kafkiško išgamos pavidalu su mėlyna lyg Krišnos oda ir tarakono ūsais... O jei vis dėlto ten ji – gali baigtis dar liūdniau. Tarkim, sumanys ji, tarakonė, padėti man į ausį kiaušinėlių. Gerai, kad pasiėmiau ausų kištukus. Ir akių dangtį. Dar paracetamolio, smektos, nimezilio, kišeninį peiliuką, piniginę-diržą, fotoaparatą, vilnonį pledą, sportbačius, maudymosi kostiumėlį, dienoraštį, banko kortelę, rankšluostį ir vakarinę suknelę, „jeigu kas“. Juk maža kas. Antra diena Indijoje. Baisiai ilga. Prasidėjo vakar, šeštą ryto Londono laiku, įpusėjo mikliai supešant dūmą tarpinėje stotelėje – Stambulo oro uoste, ir dar kartą prašvito pusę penkių Delyje. Už durų pasigirsta triukšmas – kažkas dainuodamas šluoja grindis.

Aš ne viena – kampe ant lubų tupi žalsvas driežas. O jei dar priskaičiuosime tarakonę, tai mūsų jau visas būrys. „Nebeužmigsiu“, – tariu sau ir einu į dušą. Iš aprūdijusio sienoje įmontuoto čiaupo varva šaltas rusvas vanduo – tiesiai į klozetą be dangčio.

Tokia taupios kelionės kaina. Dušinėje ant žemės mėtosi nuorūkos, panaudotas tamponas, prie kriauklės padėtas aptrupėjęs žalias muiliukas, o vietoje tualetinio popieriaus pastatytas plastikinis puodelis – apsiplauti. Būtinai kaire ranka, nes dešine imamas maistas.

Nusipraususi nepasijuntu švaresnė. Penkta ryto. Registratūroje, nuo galvos iki kojų užsikloję murzinais pledais, ant žemės miega trys viešbučio tarnautojai, lyg lavonai – visai kaip filmuose, kai apžiūrėjęs įvykio vietą detektyvas šaltakraujiškai uždengia negyvėlio kūną. Įvykio vieta – rytinis Delis. Ką tik prašvito. Traukiu į lauką, prieš akis pusė metų, o pilve muistosi nekantrumo kirminas, mat jau žinau, kad per tą laiką nepažįstamieji taps draugais ir mylimaisiais, nuošalūs žvyrkeliai virs pažįstamu taku namo, o vietiniai padavėjai ir neklausę žinos: man atnešti „kaip visada". Šiandien, rytoj, poryt... ak... Parduotuvės uždarytos, šalikelėse surikiuotos autorikšos geltonais stogais, pakampėse snūduriuoja elgetos. Vis tiek nepavyksta išvengti su baime sumišusio nerimo. Kas dabar bus? Žingsniuoju be tikslo, man nesvarbu – sukti į dešinę ar į kairę. Pati nežinau, ką čia veikiu. Klaidžioju apsnūdusiomis gatvėmis, atsargiai apeinu ant šaligatvių miegančias karves, peržengiu šiukšles ir srutų balas, spoksau į apgriuvusius pastatus, spygteliu sykiu su nugąsdintu šunėku – netyčia užmyniau šiam ant uodegos. „Reikėjo pasiskiepyti nuo pasiutligės", – tariu sau. Bet tada atrodė per brangu. Dabar atrodo kvaila taupyti. Žingsniuoju toliau. Kuprota sariu vilkinti moteris šluoja dulkėtą grindinį, pasveikina mane nebylia bedante šypsena. Veidas! Išvagotas gilių smulkių raukšlių, įrėmintas juodų aliejumi žvilgančių plaukų, raudonas taškas ant kaktos. Tokie veidai vaizduojami *National Geographic* žurnalų viršeliuose, o

moterėlė sau šluoja gatves nė nenutuokdama, kokios egzotiškos josios akys. Mandagiai linkteliu.

Netrukus mano žygis įgauna tikslą – man reikia vandens. Skubiai. Tai suvokiu tarp kojų pirštų pajutusi šiltą masę – užsižiopsojusi įmyniau į karvašūdį. Paspartinusi žingsnį bandau prisiminti, ar ant pėdos nėra žaizdelių, įdrėskimų? Jeigu bus užkrėtimas, infekcija, cholera? Gatvės gale ant medinių dėžių stovi aliuminis katilas. Jame storas indas verda arbatą, aplink jį susispietę keletas neįtikėtinai liesų vyrų. Einu artyn ir mandagiai šypsodamasi gestais bandau paprašyti vandens: ranka rodau į mėšliną basutę, pirštu baksteliu į ant žemės stovintį kibirą. Storulis kvatojasi, mano žlibumas pakėlė jam nuotaiką. Nusispjovęs pasemia iš kibiro vandens ir šliūkšteli man ant kojos.

– Tykė?* – klausia.

– Tykė, tykė, – atsakau. Sumokėjusi penkias rupijas nusiperku *chiai*, čiajaus, – mažoje stiklinaitėje garuoja šviesiai rudas gėralas su pienu, cinamonu, cukrumi ir juodaisiais pipirais. Tarpusavyje pasitarę vyrai pasiūlo man plastikinę kėdutę. Prisėdu. Nužiūrinėjam vieni kitus tylėdami. Nenulaikau arbatos stikliuko – per karštas. Vyrai juokiasi. Tarpusavyje persimetę pora žodžių kumščiuoja vienas kitą į šonus. Pagavęs mano žvilgsnį virėjas parodo, kaip laikyti puodelį – dviem pirštais, ties dugnu ir briaunele. Arbata per saldi, bet žinau, kad įprasiu. Išalkau. „Arbatinėje" pasirodo du jauni vyrukai. Šnektelėję su storuliu pasiima kibirą vandens ir čia pat gatvėje nusiprausia: nusivilkę marškinėlius išsimuiluoja pažastis, sprandą, ausis, išsivalo dantis, tada tame pačiame kibire išsiskalbia marškinius ir padžiovę

* Gerai? (Hindi.)

ant rikšos stogo paprašo arbatos. Į mane nebekreipia dėmesio. Sočiai atsispoksoję į mano nuogas blauzdas ir alkūnes vyrukai gyvai šnekučiuojasi savo kalba. Pro šalį pėdina du didelėmis kuprinėmis nešini vakariečiai, matyt, ką tik išlipę iš lėktuvo, nužvelgia mane iš nuostabos pakeltais antakiais. Man ir pačiai šiek tiek keista, turbūt per ilgai užsisėdėjau, bet nežinau, kur eiti. Gurgia pilvas. Sujungęs ant žemės pavojingai išsidraikiusius elektros laidus virėjas paleidžia groti muziką ir ant elektrinės viryklės vietoje katilo pasistato porą keptuvių. Netrukus vienoje sučirška raudonuose prieskoniuose apvoliotos bulvės, kitoje rūpestingai vartomi rankomis kepa duonos papločiai – čiapačiai. Papusryčiavę rikšų vairuotojai ima skirstytis. Aš tebesėdžiu ant plastikinės kėdutės. Miestas pamažu bunda – daugėja automobilių, tingiai krapštydamiesi akis parduotuvių savininkai atidaro langines, kilnoja iškabas, gatve praeina vis daugiau turistų. Virėjas dainuodamas ištiesia man į duonos paplotį įvyniotas bulves. Ant jo baltų marškinių ties krūtine ir pažastimis jau matyti tamsios prakaito dėmės, saulėje blizga glotni ruda oda. Nešvarios vyro rankos. Pasiūlau jam dešimtinę, o jis tik juokingai į šonus kraipo galvą. Ir suprask tu man, juk šitas gestas gali reikšti „taip“, „ne“ arba „galbūt“. Bijau pasirodyti nemandagi, kita vertus, vis tiek žinau, kad susirgsiu ir bent kelias dienas teks praleisti indiškuose tualetuose – „Delhi Belly“, „Bombay Bum“, „Sutiko briedį ir apsitriedė“ – giedok kaip nori, neišvengsi. Valgau bulvių ir duonos suktinį, gardu, sūru, aštru, kad net trykšta ašaros. Išgeriu dar vieną puodelį arbatos ir sumokėjusi pakylu eiti.

– Sugrįžkite rytoj, mem! – pavymui rikteli storulis.

Septynios trisdešimt. Pavalgiau, atsigėriau, pailsėjau – kas dabar? Kelią pastoja karvė, bandydama apeiti gyvulį vos neįvirstu

į šiukšlių krūvą. Pakyla pabaidytų musių spiečius. Tarp karvės ir šiukšlyno išdygsta guvus berniūkštis, ištiesęs rankelę prašo išmaldos.

– Eik sau, – burbteliu lietuviškai. Nebežinau, ką toliau veikti. Dabar, šiandien, rytoj. Prieš akis – pusė metų išsvajotos laisvės, bet ką man su ja daryti? Vaikštau gatvėmis ir laukiu, kol kas nors atsitiks. Einu nusipirkti vandens. Dešimt minučių. Ieškau tualeto. Dar dvidešimt minučių, kol nieko nepešusi paklausiu moters vienoje parduotuvėje. Ji man sako, eik į bet kurį viešbutį. Jie baltus žmones į tualetus įleidžia, tik mūsų – ne. Užsiplepėjusi su ta moterimi nusiperku auskarus. Aukso spalvos, su žaliais akmenukais, plastikinius – jie, jau žinau, sulūš po kelių dienų. Iš tolo gražu, iš arti... bet kam gi žiūrėti iš arti?

Man įžengus į gretimo viešbučio vestibiulį užkalbina stambus vyras baltu turbanu ir ilgais, žilais, raitytais ūsais. Jis sako:

– Tavo labai geros akys. Tu būti labai sėkminga moteris! – pamaloninta tokių naujienų suklūstu. Jis tęsia: – Tavo gyvenimas būti labai laimingas, tik prieš tai turi išspręsti tris klausimus. Ir tavo ketvirta čakra užblokuota.

Nepamenu, ką dar jis paistė, kalbėjo ezoteriniais terminais, tada iš kišenės išsitraukė popieriuką, kažką pakeverzojo, sulankstė ir įbruko man delnan.

– Kokia tavo mėgstamiausia spalva? – klausia.

– Mėlyna, – atsakau. Ūsuotis ranka mosteli į mano delną. Išvynioju popieriuką, o ten parašyta „mėlyna“. Senis kalba toliau, vėl kažką keverzoja, vėl bruka man kitą popieriuką.

– Sakyk skaičių! Kokį tik nori.

– Septyniasdešimt du, – šaunu. Senis patenkintas raito ūsą. Lėtai išlankstau popieriuką ir jaučiu, kaip ant sprando šiaušiasi